

ИЛЮСТРАЦИЯ ИЛИНДЕНЪ

Редакторъ: КИРИЛЪ ХРИСТОВЪ — СОВИЧАНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ул. „ПИРОТЪ“ № 5. ТЕЛЕФОНЪ № 2-19-32

Год. абонаментъ за Царството — 120 лв., за Европа — 200 лв., за Америка — 2 долара. Отдѣленъ бр 12 лв. Чек. с/ка 5221

Списанието е одобрено отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 40,350 отъ 28. ноемврий 1933. година.

ILLUSTRATION „ILINDEN“. Rédaction et administration: rue „Pirot“ 5. — Sofia, Bulgarie

Освободителното движение въ Македония и Одринско

Освободена, България възсия отъ радость. Освобождението, така неочаквано и тъй бързо постигнато, хвърли българина отъ една въ друга крайностъ. Не бѣ достатъчно опоеането отъ Духа святаго, което му донесе свободага. Освобождението скоро разхлаби прословутата своя стегнатостъ.

Жестоко наскърбенъ отъ Берлинската неправда, българинътъ отъ Македония и Одринско остана да понася жестокоститѣ на освирепелия до крайни предѣли свирешъ свой властникъ. Положението бѣше станало непоносимо. „Помогни си самъ, и Богъ ще ти помогне“, — лозунгътъ на Ботеза и Лезски — бѣ възприетъ и отъ българина — робъ. Тоя лозунгъ възроди роба, то і въздигна дозчерания ратай до степенята на легендарния рицарь — борецъ за свободата на отечеството си.

Всѣка схватка съ тирана, всѣка саможертва отекваше въ сърдцето на българина — свободенъ и поробенъ. Обилно проливаната за народа свобода

кръв издигна македонския въпросъ до общобългарски въпросъ и цѣлиятъ ни народъ съсредоточи всичкого си внимание къмъ неговото разрешение. Свободата на Македония и Одринско стана народенъ идеалъ и следъ казармата мнозина български войскари отидоха да платятъ своята кръвна дань за свободата на неосвободената частъ отъ българското отечество.

Поети и писатели, учители и ученици, търговци и занаятчии, българи отъ най-разнородни занятия и положение зарѣзаха свободното си сжществуване и се наредиха рамо до рамо до разбуутувания се македоно-одрински българинъ. Рѣдко остана селище въ княжеството, което да не бѣ изпратило свой представитель-борецъ при подетата борба. Рѣдки сж случаитѣ, въ които българинъ да не бѣ подпомогналъ съ лептата си освободителното движение.

Илинденъ развихри народния ни духъ. Подготовка се българмьтъ за подвизи, които смаяха

свѣта. Презъ войнитѣ българинѣтъ даде лишни жертви отъ прекаленъ патриотизъмъ, жертви, които биха могли да се спестятъ, ако презрението къмъ врага не бѣ достигнало до пренебрѣжение къмъ живота, ако желанието да се умре за величието на българския народъ не бѣ най-сладкото опоеение всрѣдъ дигналата оржжие армия.

Колко жертви даде българската войска, знаятъ се, изчислени сж. Не се знаятъ жертвитѣ на разбунтувалия се народъ преди самото възстание, презъ него и следъ него. Наложително е да се изчислятъ тѣзи жертви, да се запишатъ имената имъ въ жертвената кондика на българския олтаръ, да се откриятъ великомученицитѣ паднали за свободата ни въ борба съ общитѣ наши врагове, та да се види колко скъпо коштува отечествената ни свобода, за да се тачи тя и цени отъ поколѣнията, които ни следватъ.

Илинденци, вече твърде много оредѣли, омаломощени отъ чрезвычайната радостъ вследствие народната ни сполука, съ треперящи ржце свиватъ своето бойно знаме, целуватъ го горещо и го предаватъ на съхранение при останалитѣ български свещени знамена, подъ чиито стягъ сж се наредили българитѣ отъ всички краища на нашето отечество, за да бранятъ свободата и величието на цѣлокупния български народъ.

Много сърдца сж се прѣснали вече отъ чрезмѣрна радостъ, мнозина илинденци не ще могатъ да стигнатъ до освободенитѣ имъ родни мѣста, но, тържествующи, смирено, тѣ могатъ вече да заявятъ: „Сега вече мога да си въздѣхна спокойно, защото очитѣ ми видѣха спасението на моя народъ.

К. Хр. С.